

sa do toho nezastarala. Nort bol zjavne jej obľúbencom, ale Vasilise sa podarilo pred ním utiecť. Vyliezla na veľký rozložitý dub a schovala sa do koruny. Vrcholky stromu prevyšovali dom a jeho husté lístie tienilo Vasilisino okno, takže v izbe bolo vždy prítmie. Po dubových konároch, ktoré siahali skoro až po okennú rímsu, mohla nepozorovane vliezť do izby alebo po nich naopak zliezť naspäť do záhrady.

Vasilisa to tak zvyčajne robievala, keď utekala pred neznesiteľnými staršími súrodencami. Dejla mala navyše jedovatý jazyk a pri každom stretnutí si neodpustila nejakú uštipačnú poznámku.

Vo všedné dni presne o siedmej čakal na Vasilisu pri bráne pán Ern. Odprevadil ju do školy, popoludní ju zase vyzdvihol a odviezol na gymnastiku. Potom sa k nim pripojila pani Azalea s Nortom a Dejlou a šli domov. Celý rituál prebiehal v absolútnom tichu a Vasilisa si pomaly začala zvykať na ustavičný dozor.

No Leška pán Ern hrozne rozčuľoval.

„Počuj, ten trpák sa bude za tebou večne vláčiť?“ spýtal sa a nenápadne pritom sledoval odmeraného šoféra, ktorý sa ustavične motal niekde nablízku.

Bola sobota a Vasilisa mala celý deň voľný. Nort, Dejla, Erik aj Noel každý víkend niekam zmizli. Keď o šiestej ráno vstala, už doma nezastihla nikoho okrem pána Erna.

Vasilisa si za prvý týždeň z vreckového dosť našetrila, a tak vyrazila s Leškom na nákupy. Dopriala si tmavomodré džínsy, tenisky, tenký sveter s vyšitým motýľom na prsiach a perfektný športový dres.

Kúpili aj nové oblečenie na tréning pre slabo sa brániaceho Leška, futbalovú loptu a značkové bežecké závažie na nohy, po ktorom Lešek už dávno túžil. Potom Lešek napriek protestom pozval kamarátku na zmrzlinu. Pochutnávali si na smotanových kopčekoch s čokoládovou polevou a veselo rozoberali nákupy

bez toho, aby si všímali pána Erna, ktorý si vonku čítal noviny alebo to aspoň predstieral.

„A čo tvoj otec, už prišiel? Videla si ho?“ spýtal sa Lešek, keď zdolal väčšinu zmrzliny.

Bol úprimne nadšený, že Vasilisa tak náhle zbohatla, a videl v tom len samé pozitíva – teda okrem toho, že sa v jej živote objavili bratia, sestra a rezervovaný pán Ern.

„Nie, ešte som ho nevidela.“ Vasilisa sa zadumane rýpala lyžičkou v pohári. „Je to zvláštne, však? Nemala som potuchy, že mám otca. Nevedela som, či žije, alebo zomrel...“

„Zvláštne je, že za tebou prišiel až teraz,“ trefne poznamenal Lešek.

„Dvanásť rokov sa o mňa nezaujímal, tak prečo by sa mal odrazu ponáhľať?“

Zavládlo trápne ticho.

„A čo tvoj brat? Ešte ťa otravuje?“ pokúsil sa Lešek zmeniť tému.

„Ako inak!“ Vasilisa mávla rukou. „Večne striehne na chodbe aj s Dejlou. Aj tí mladší vymýšľajú kadejaké lotroviny, vo všetkom poslúchajú staršieho brata.“

„Keby sa mi tak dostal do rúk,“ ľútostivo povedal Lešek a prižmúril oči. „Vybavil by som si to s ním ako chlap s chlapom.“

„To neprichádza do úvahy,“ pokrútila hlavou Vasilisa. „Veľmi rada by som ťa pozvala. Keby si videl tú nádhernú záhradu! No nejde to... A okrem toho,“ stíšila hlas a zabúrila pohľadom k pánu Ernovi, „mám taký pocit, akoby som teraz žila pod zámkom, ako vo väzení. Predstav si, že v dome nie je nijaký telefón. Nemôžem ti ani zavolať.“

„Počuj, tak ti kúpime mobil,“ pleskol sa po čele Lešek. „Ako to, že nám to skôr nenapadlo!“

„Len či mi ho dovoľia,“ pochybovačne zavrtela hlavou Vasilisa. Predstava, že by mala vlastný maličký mobil, sa jej tak